

Kjære 8a,

Det føles ut som om det har gått år og dag siden jeg har sett dere. Men det er jo bare 3 måneder og 4 dager siden jeg dro til Australia. Det er kanskje ikke alle som vet hva jeg skulle i Australia. Men nå får dere vite det.

Da pappa og jeg dro fra hjemme, tidlig en onsdags morgen, var jeg både spent og nervøs. Jeg skulle jo sykle rundt hele Australia. Jeg hadde trent i siden jeg var 7 år på dette og nå var jeg 13 år og skulle endelig få drømmen min oppfylt. Men først måtte vi kjøre i 1 time til flyplassen og så vartet en 16 timers flytur i vente. Hele veien til flyplassen kunne jeg ikke stoppe å tenke på hva som skulle skje snart. Siden jeg var liten har jeg drømt om dette, og nå skal jeg endelig få oppleve det.

Da fyet lettet viste jeg at det var ingen vei til bake. Jeg sov nesten ikke i det hele tatt fordi jeg var så spent.

Jeg og pappa sto klare med syklene våres. Vi skulle snart starte den lange reisen. Jeg viste at dette kom til og bli et helvete men også en av de aller beste opplevelsene i mitt liv. Jeg viste at jeg hadde kondis og krefter til dette, men det var ingen garanti at jeg kom til å lykkes. I det jeg begynte og trø i sykkel pedalene var jeg mer sulten på å klare dette en noen gang før. På en øde lande vei var det bare jeg, pappa, syklene og bagasjen som hang på slep. Dagene gikk fort. Vi syklet i et gjemt tempo på flate veier. Vi syklet gjennom store og små byer, men også på øde landeveier. Vi så skilt der var bilde av en kenguru. Jeg synes det var ganske rart at det var bilde av kenguruer og ikke elger. En dag var vi så heldige å få se en kenguru i levende live. Vi passet på å drikke og spise med jevne mellom rom slik vi hadde trent på i mange år. Og jeg har trent på og holde ut i stekende sol. Det jeg synes kanskje var litt skummelt noen ganger var det ekstreme været. Skogbranner, kraftig lyn og torden, orkaner, hetebølger og pøsende regn var nokså normalt her i Australia.

To uker etter at vi startet og sykle kjente jeg at jeg var sliten og beina mine verket. Men jeg måtte tvinge meg slev til å holde ut. Det var kanskje bare fire dager igjen av turen så jeg hadde kommet for langt til å gi meg nå. Det var nå det gjaldt. Jeg måtte bare bite sammen tennene og holde hode kaldt.

Da det var 2 mil til vi var framme begynte det å hølje regne og blåse noe kraftig. Vinden var så sterk at jeg måtte bare stoppe opp. Men hvor var pappa? Jeg så meg rundt i full panikk. Jeg kunne ikke se han. Og plutselig hørte jeg et brak og to sekunder etter på var hele himmelen lilla og blå. Tårene presset på. Jeg ropte og ropte men ingen svar. Regne bare strømmet på og vinden ble kraftigere og kraftigere. Det lynte og tordnet nesten i ett. Jeg måtte konsentrere meg. Pappa hadde sagt at vist noen som dette skulle skje måtte jeg se meg rundt om det var noen plasser og gjemme seg. Ikke under et tre men helst under en stein eller lignende. Jeg så meg rundt. Men det var ingen stein her.

Bare trer og mye tørr sand. Men plutselig fikk jeg øye på en bil. Ikke en som kjørte men en gammel rød pick-up som så ut til å ha stått der en stund. Jeg tok med meg sykkel og kjempet mot vinden og regne. Jeg prøvde og åpne bildøra men den ville ikke åpne seg. Jeg brettet opp armene på genseren, løftet armen og deljet knyttneven rett i vinduet. Jeg fikk åpnet bilen fra innsiden og slengte meg inn i bilen i sikkerhet.

Jeg våknet av at noen ristet i meg. Jeg reiste meg brått opp.